

Arrest

nr. 303 317 van 15 maart 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 6 oktober 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 september 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 januari 2024 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 15 januari 2024.

Gelet op de beschikking van 26 januari 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 februari 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat D. GEENS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker, een begeleide minderjarige van Albanese nationaliteit die in het kader van huidig beroep wettelijk vertegenwoordigd wordt door zijn moeder, dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”, waarbij zijn huidig tweede verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. In het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming nam het CGVS een beslissing getiteld "niet-ontvankelijk verzoek (minderjarige)" omdat zijn verzoek volledig berustte op dezelfde gronden die zijn moeder reeds aanhaalde in het kader van haar verzoek, waarvoor de beslissing definitief was. Hij haalde geen elementen aan waaruit kon blijken dat hij geen of onvoldoende beroep kon doen op de in Albanië aanwezige autoriteiten. Voor wat betreft de psycho-medische problemen van hem, zijn broer en zijn moeder, zoals bleek uit de door hem neergelegde (medische) verslagen, werd voorts vastgesteld dat medische redenen geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming zoals vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet. Zijn beroep tegen deze beslissing werd verworpen door de Raad bij arrest nr. 268 355 van 15 februari 2022.

In het kader van zijn huidig verzoek verwees verzoeker opnieuw naar de problemen met zijn oom S., die hen verhinderde het huis verder te bouwen waar zij mee bezig waren. Hij voegde toe dat de partner van zijn oom inmiddels van hem gescheiden is, omdat ze door hem geslagen werd. Zijn moeder voegde toe dat hij het goed doet op school, dat de dokter heeft aangegeven dat hij psychologische problemen heeft door wat hij heeft ervaren toen hij jong was, en dat er in Albanië geen gespecialiseerde artsen zijn aangaande de problemen die hij kent met zijn stoelgang. Ter staving van zijn huidig verzoek legde hij de volgende documenten neer: een onvolledige vertaling (Google Translate) van een beschermingsbevel dat de partner van S. verkreeg en van een attest dat hij gedetineerd is, twee attesten van zijn psycholoog en documenten van zijn school.

3. De kernvraag is of deze elementen kunnen worden gekwalificeerd als een 'nieuw element' dat de kans aanzienlijk groter maakt dat verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

4. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt. In de bestreden beslissing wordt onder meer op goede gronden gemotiveerd dat:

(i) zijn eerste verzoek om internationale bescherming door het CGVS werd afgesloten met een beslissing getiteld "niet-ontvankelijk verzoek (minderjarige)". Zijn beroep tegen deze beslissing werd verworpen door de Raad bij arrest nr. 268 355 van 15 februari 2022.

(ii) verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken opnieuw verwees naar de problemen met zijn oom, de (in zijn ervaring) gebrekkige bescherming door de Albanese autoriteiten en zijn medische toestand. Hij scheen geen nieuw licht op het hoofdelement van de beslissing die werd genomen in het kader van zijn vorig verzoek, met name dat het gebaseerd was op dezelfde elementen die door zijn moeder werden aangehaald in haar verzoek. Evenmin haalde hij elementen aan die de conclusie van de eerdere beslissing, met name dat hij en zijn moeder niet aantoonden geen of onvoldoende beroep te kunnen doen op de Albanese autoriteiten, kunnen wijzigen.

(iii) gelet op de beschikbare informatie er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Albanië opererende autoriteiten aan alle onderdanen voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

(iv) de door hem neergelegde documenten het voorgaande niet kunnen wijzigen. De documenten aangaande zijn oom, die slechts onvolledige vertalingen zijn, kunnen hooguit de beschermingsmogelijkheden verder ondersteunen. De attesten van zijn psycholoog en het feit dat hij naar school gaat, kwamen in de vorige beslissing reeds aan bod.

5. De verwerende partij heeft op afdoende wijze rekening gehouden met de verklaringen en documenten die verzoeker heeft aangebracht in het kader van zijn huidig volgend verzoek om internationale bescherming, elementen die zij afdoende heeft onderzocht alsook zorgvuldig heeft beoordeeld en afgewogen. Daarbij komt de verwerende partij op een gemotiveerde wijze tot de conclusie dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken. De bevindingen van de verwerende partij vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en correct. Verzoeker slaagt er niet in om deze bevindingen aan de hand van

concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen, zoals hierna zal blijken.

6. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het kort uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal.

7. Verzoeker betoogt dat het Commissariaat-generaal, bij het nemen van de beslissing op grond van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° van dezelfde wet, de in artikel 57/6, § 3, vierde lid gestelde termijn van tien werkdagen niet gerespecteerd heeft.

De wet verbindt, in tegenstelling tot hetgeen verzoeker lijkt voor te houden, geen sanctie aan het overschrijden van voormelde termijn. Er zijn ook geen wettelijke bepalingen of beginselen die de Raad toelaten een vreemdeling als vluchteling te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen omdat zijn verzoek om internationale bescherming niet binnen een bepaalde termijn werd afgehandeld. Evenmin wordt de commissaris-generaal opgelegd om in zijn beslissing op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° uitleg te vermelden waarom de vooropgestelde termijn niet werd nageleefd, noch kan uit het niet nemen van een beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) binnen de door artikel 57/6, § 3, vierde lid gestelde termijn, worden afgeleid dat het volgend verzoek wél ontvankelijk dient te worden verklaard, zoals verzoeker suggereert in het verzoekschrift. Het overschrijden van die termijn van tien dagen brengt verder geen verlies van bevoegdheid met zich mee (cf. RvS 4 oktober 2018, nr. 13.026 (c)). Dat deze termijn wordt overschreden, heeft aldus geenszins tot gevolg dat de commissaris-generaal niet (langer) bevoegd zou zijn om de ingediende verzoeken om internationale bescherming op grond van voormelde bepaling niet-ontvankelijk te verklaren.

Verzoeker toont overigens ook niet aan welk belang hij heeft bij het aanvoeren dat zijn verzoek om internationale bescherming sneller had moeten worden behandeld. Hij kan immers niet beweren benadeeld te zijn door de langere duur van de procedure nu hij hierdoor langer bescherming genoot tegen de beweerde vervolging en aanvullende stukken kon verzamelen ter staving van zijn relaas.

8. Waar verzoeker het gebrek aan persoonlijk onderhoud hekelt, blijkt echter uit de lezing van het administratief dossier dat de Dienst Vreemdelingenzaken van verzoeker een verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen. Uit deze verklaringen blijkt dat verzoeker in de gelegenheid gesteld werd om nieuwe documenten neer te leggen en deze ook verder toe te lichten (verklaring volgend verzoek). Deze verklaringen werden vervolgens overgezonden aan de commissaris-generaal, die de bestreden beslissing heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door verzoeker aan de Dienst Vreemdelingenzaken werden meegedeeld. Hieruit blijkt dat verzoeker wel degelijk werd gehoord en dat hij zijn nieuwe elementen in het kader van zijn volgend verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen. De Raad wijst erop dat de beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal behoort (RvS 13 april 2021, nr. 14.306 (c)). In het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming is de commissaris-generaal immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren, in overeenstemming met artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker voegt een voorwaarde toe aan de wet waar hij meent dat de commissaris-generaal in zijn beslissing dient te motiveren waarom toepassing wordt gemaakt van voormelde bepaling. In het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming is de commissaris-generaal immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren, in overeenstemming met artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt: “Het in paragraaf 1 bedoelde persoonlijk onderhoud vindt niet plaats wanneer : (...) de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in het geval van artikel 57/6/2 van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8.”. De toepassing van deze bepaling bevat op zich al impliciet de reden waarom de commissaris-generaal afziet van een persoonlijk onderhoud, met name het oordeel dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen; de commissaris-generaal behoeft hierover niet nader te motiveren. De Raad wijst erop dat aan verzoeker tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van zijn huidig verzoek werd verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal op grond van zijn verklaringen aldaar na zou gaan of zijn aanvraag al dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard, en dat het Commissariaat-generaal niet verplicht was om verzoeker voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoeker werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van zijn aanvraag reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen. Verzoeker was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken. De Raad stelt tot slot vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift eveneens nalaat

om te verduidelijken welke concrete, belangwekkende elementen hij niet heeft kunnen aanreiken en op welke wijze deze elementen een ander licht zouden werpen op de bestreden beslissing.

9. Verzoeker haalde in het kader van zijn huidig verzoek geen elementen aan die de conclusie van zijn eerdere beslissing, met name dat hij en zijn moeder niet aantoonde geen of onvoldoende beroep te kunnen doen op de Albanese autoriteiten, kunnen wijzigen. Door in zijn verzoekschrift zijn verklaringen afgelegd op de DVZ te herhalen omtrent de problemen met zijn nonkel, werpt hij geen ander licht op het voorgaande.

10. Het feit dat hij sinds 2019 in België verblijft, hier school loopt en opgroeide, en vlot Frans spreekt, betreft een motief dat op zich helemaal niet ressorteert onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, noch onder de definitie van subsidiaire bescherming. Een beslissing tot erkenning als vluchteling of een toekenning van het subsidiaire beschermingsstatuut kan niet worden genomen enkel en alleen op grond van de vaststelling van een (langdurig) verblijf/integratie in België. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en de Raad zijn enkel bevoegd zijn eventueel risico bij een terugkeer naar zijn land van herkomst te beoordelen. Voor de beoordeling van dit risico is het voorgaande motief niet relevant. Indien hij een (langdurig) verblijf/integratie in België wenst op te werpen als element voor het verkrijgen van een verblijfsvergunning moet hij zich, volgens de in de Vreemdelingenwet voorziene procedure, wenden tot de bevoegde overheidsinstantie.

Wat betreft verzoeker zijn betoog dat hij geen binding meer heeft met Albanië, stelt de Raad vast dat aan deze omstandigheid geen actor van vervolging of ernstige schade, zoals omschreven in artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, ten grondslag ligt. Verder wijst de Raad erop dat deze problematiek niet afdoende is om te gewagen van een daad van vervolging, zoals omschreven in artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet, of als ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b) van deze wet. Het loutere gegeven geen binding meer te hebben in Albanië bereikt niet het vereiste minimumniveau van ernst om als een daad van vervolging of als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt.

Verzoeker stelt dat hij is opgegroeid in een samenleving die wezenlijk verschilt van de samenleving in Albanië en hierdoor dreigt te worden beschouwd als een “buitenstaander” bij een terugkeer naar Albanië, waardoor hij een vrees heeft op vervolging. In zoverre verzoeker tracht te laten uitschijnen dat hij als een “buitenstaander” zou worden beschouwd bij een terugkeer naar zijn land van herkomst, merkt de Raad op dat verzoeker geen concrete elementen bijbrengt waaruit blijkt en toont evenmin in concreto aan dat, waar, wanneer, waarom of in welke omstandigheden hij in zijn land van herkomst als een “buitenstaander” zou riskeren te worden gepercipieerd en geïsoleerd. Hij toont niet aan dat zijn verblijf in België van hem een dusdanig “buitenstaander” zou hebben gemaakt dat hij zijn leven in Albanië niet opnieuw zou kunnen opnemen en aldaar niet meer zou kunnen aarden. Evenmin toont hij aan dat hij omwille hiervan riskeert te worden geïsoleerd, gestigmatiseerd of vervolgd. Ook anderszins maakt hij niet aannemelijk dat hij omwille van zijn afwezigheid uit Albanië bij een terugkeer in moeilijke omstandigheden terecht dreigt te komen.

Waar verzoeker algemeen stelt dat hij en zijn moeder in Albanië geen huisvesting, geen familiaal of sociaal netwerk of een inkomen hebben, herhaalt de Raad dat zuiver socio-economische overwegingen niet zonder meer onder toepassingsgebied van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet vallen en slechts relevant kunnen zijn in het kader van een verzoek om internationale bescherming wanneer een verzoeker een reëel risico zou lopen om bij terugkeer naar zijn land van herkomst terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van een actor, zoals bedoeld in artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

In casu toont verzoeker niet aan noch blijkt uit het rechtsplegingsdossier dat er in Albanië sprake is van een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door gedragingen van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van een actor. Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïsoleerd of dat hij behoort tot een groep van geïsoleerde personen. Er wordt niet aangetoond dat verzoeker bij terugkeer naar Albanië door een actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

11. Waar verzoeker verwijst naar zijn medische en psychologische problemen, merkt de Raad op dat verzoeker geheel niet aannemelijk maakt dat deze problemen in zijner hoofdte vervolging zouden uitmaken of dat hij op basis hiervan vervolging zou riskeren. Evenmin toont verzoeker middels enig begin van bewijs aan dat dergelijke vervolging of een mogelijk gebrek aan adequate behandeling enig verband zou houden met één van de in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet bepaalde vervolgingsgronden. Verder dient te worden opgemerkt dat deze problemen gelet op het bepaalde in artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet geen verband houden met de criteria

zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. De Raad merkt op dat eventuele schade als gevolg van een algemeen en niet-intentioneel gebrek aan doeltreffende medische voorzieningen in het land van herkomst niet valt onder het toepassingsgebied van artikelen 48/3 en 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Uit de elementen in het dossier kan niet blijken dat de Albanese autoriteiten hem op intentionele wijze de nodige medische zorgen of begeleiding zullen ontzeggen (HvJ 18 december 2014 (GK), C-524/13, M'Bodj). Verzoeker moet zich voor wat betreft de beoordeling van deze medische elementen richten tot de geëigende procedure.

12. Bijgevolg lijkt verzoeker geen nieuwe elementen aan te brengen noch lijken er nieuwe feiten aan de orde te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 15 februari 2024 staat het volgende vermeld:

"Tolk 1022 legt de eed af en tolkt Albanees

De Kvz nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vragen tot horen.

VzP wordt ter zitting begeleid door haar moeder en stelt onvoldoende door de autoriteiten beschermd te worden tegen geweld, zowel zichzelf als haar moeder zijn slachtoffers hiervan. Ze stelt sinds 2019 hier te leven en perfect geïntegreerd te zijn. Ter zitting spreekt ze vlot Frans. Bij terugkeer zal ze als een buitenstaander beschouwd worden en zal ze niet kunnen rekenen op een adequate familiale omkadering. Ze gaat een precaire toekomst tegemoet aldaar en ze wijst op de psychische kwetsbaarheid van haar moeder met gevolgen inzake haar moeders fysieke gezondheid, en met impact hiervan op haarzelf. Het feit dat bepaalde aangebrachte stukken niet vertaald zijn en vandaar niet beoordeeld werden, is zeker niet passend noch correct in deze context. Ze meent dat de verwerende partij deze documenten verder had moeten nakijken. Zij wil een ontvankelijk verklaring van haar aanvraag met een nieuw verhoor en bovendien een onderzoek naar haar (intussen) verwestering waardoor ze niet meer terug kan."

5. Met haar betoog ter terechtzitting verwijst de verzoekende partij in wezen naar elementen waarop middels voormelde beschikking met verwijzing naar de concrete motieven van de bestreden beslissing reeds werd geantwoord. De verzoekende partij gaat met haar uiteenzetting dan ook voorbij aan de gronden van voormelde beschikking, zoals hiervoor uiteengezet. Uit een eenvoudige lezing blijkt onder meer dat de eerste beschermingsverzoek van de verzoekende partij niet ontvankelijk werd verklaard omdat haar verzoek volledig berustte op dezelfde gronden die haar moeder reeds aanhaalde in het kader van haar beschermingsverzoek

waarvoor de beslissing definitief was. Verzoekende partij haalde geen elementen aan waaruit kon blijken dat zij of haar moeder geen of onvoldoende beroep konden doen op de in Albanië aanwezige autoriteiten.

Waar verzoekende partij aanvoert dat zij sinds 2019 in België verblijft, vlot Frans spreekt en perfect geïntegreerd is, verwijst de Raad wederom naar de hoger geciteerde beschikking waarin werd geoordeeld dat deze elementen niet onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, noch onder de definitie van subsidiaire bescherming ressorteren. Een beslissing tot erkenning als vluchteling of een toekenning van het subsidiaire beschermingsstatuut kan niet worden genomen enkel en alleen op grond van de vaststelling van een (langdurig) verblijf/integratie in België. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en de Raad zijn enkel bevoegd haar eventueel risico bij een terugkeer naar haar land van herkomst te beoordelen. Voor de beoordeling van dit risico is het voorgaande motief niet relevant. Indien zij een (langdurig) verblijf/integratie in België wenst op te werpen als element voor het verkrijgen van een verblijfsvergunning moet zij zich, volgens de in de Vreemdelingenwet voorziene procedure, wenden tot de bevoegde overheidsinstantie.

Waar verzoekende partij opwerpt dat zij bij terugkeer naar Albanië als buitenstaander zal beschouwd worden en zij niet op een adequate familiale omkadering zal kunnen rekenen verwijst de Raad opnieuw naar de hoger geciteerde beschikking waarbij werd vastgesteld dat *“Verzoeker stelt dat hij is opgegroeid in een samenleving die wezenlijk verschilt van de samenleving in Albanië en hierdoor dreigt te worden beschouwd als een “buitenstaander” bij een terugkeer naar Albanië, waardoor hij een vrees heeft op vervolging. In zoverre verzoeker tracht te laten uitschijnen dat hij als een “buitenstaander” zou worden beschouwd bij een terugkeer naar zijn land van herkomst, merkt de Raad op dat verzoeker geen concrete elementen bijbrengt waaruit blijkt en toont evenmin in concreto aan dat, waar, wanneer, waarom of in welke omstandigheden hij in zijn land van herkomst als een “buitenstaander” zou riskeren te worden gepercipieerd en geïsoleerd. Hij toont niet aan dat zijn verblijf in België van hem een dusdanig “buitenstaander” zou hebben gemaakt dat hij zijn leven in Albanië niet opnieuw zou kunnen opnemen en aldaar niet meer zou kunnen aarden. Evenmin toont hij aan dat hij omwille hiervan riskeert te worden geïsoleerd, gestigmatiseerd of vervolgd. Ook anderszins maakt hij niet aannemelijk dat hij omwille van zijn afwezigheid uit Albanië bij een terugkeer in moeilijke omstandigheden terecht dreigt te komen.*

Waar verzoeker algemeen stelt dat hij en zijn moeder in Albanië geen huisvesting, geen familiaal of sociaal netwerk of een inkomen hebben, herhaalt de Raad dat zuiver socio-economische overwegingen niet zonder meer onder toepassingsgebied van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet vallen en slechts relevant kunnen zijn in het kader van een verzoek om internationale bescherming wanneer een verzoeker een reëel risico zou lopen om bij terugkeer naar zijn land van herkomst terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van een actor, zoals bedoeld in artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.”

Verzoekende partij voegt geen concrete dienstige opmerkingen toe aangaande de voorgaande vaststellingen, laat staan dat die tot een andere beoordeling zouden leiden.

Wat betreft verzoekende partij haar verwijzing naar de psychische kwetsbaarheid van haar moeder en de impact hiervan op haarzelf dient te worden herhaald dat ook de medische/psychische problemen op zich geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals vermeld in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de bepalingen vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. Bovendien toont de verzoekende partij niet aan dat zij of haar moeder geen toegang zullen hebben tot medische zorgen in hun herkomstland bij een (eventuele) terugkeer naar Albanië. In de hoger geciteerde beschikking werd daarnaast aangegeven dat uit de elementen in het dossier kan niet blijken dat de Albanese autoriteiten verzoekende partij of haar moeder op intentionele wijze de nodige medische zorgen of begeleiding zullen ontfangen. De door de verzoekende partij neergelegde medische documenten aangaande haar psychologische toestand is niet van die aard om afbreuk te doen aan voorgaande vaststellingen van de Raad.

Verzoekers betoog dat bepaalde aangebrachte stukken niet vertaald zijn en vandaar niet beoordeeld werden kan niet aangenomen worden aangezien het commissariaat-generaal in de bestreden beslissing duidelijk heeft aangegeven en geoordeeld dat de aangebrachte documenten slechts onvolledige vertalingen zijn die hooguit de beschermingsmogelijkheden verder ondersteunen. Bij nazicht van deze stukken stelt de Raad eveneens vast dat deze documenten in kwestie inhoudelijk geen samenhangend geheel vormen, enerzijds door de ondermaatse kwaliteit van de vertaling en anderzijds wegens onvolledigheid ervan. Bovendien dient opgemerkt dat er geen enkel verband is tussen de situatie met verzoekende partij haar oom en haar beschermingsverzoek. In elk geval blijft de verzoekende partij in gebreke om in het verzoekschrift, noch op de terechtzitting meer gedetailleerde en concrete uitleg hierover te verschaffen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking van 4 januari 2024 opgenomen grond. Bijgevolg blijkt niet dat de verzoekende partij substantiële redenen heeft opgegeven om haar land van herkomst, Albanië, in haar specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien maart tweeduizend vierentwintig door:

M. RYCKASEYS, kamervoorzitter,

M. DENYS, griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS